PEONY

墮落天使

เล่ห์จารชน

繆娟

โหมวเจวียน เขียน

ซิงฉาย แปล

เล่ห์จารชน

墮落天使

จัดพิมพ์โดย

PEONY

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนอัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

«墮落天使»
Original story and characters created and copyright © Author: 謀娟 Mou Juan
Thai editon rights under license granted by 文心信息諮詢工作室
(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)
Thai translation copyright © 2020 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ซื้อบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่ว่ากรณีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด ถือเป็นความผิดอาญา ตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-3700-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวิน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์
กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร
ผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักพิมพ์ในเครือ พัศพร ลนิธวรรณะ
บรรณาธิการบริหาร ธนะโรจน์ ลิทธาธีระวัฒน์ • บรรณาธิการ ลาวัณย์ ปัทมาธรณ์, วริสรา บุณณะ
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ โหมดตาด • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด
คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • ซับเอดิเตอร์ จินดารัตน์ ธรรมรงวุทย์ • พิสูจน์อักษร ลดายุ พัดเย็น

ราคา 245 บาท

เล่ห์จารชน
堕落天使

โหมวเจวียน 缪娟

เขียน

ชิงฉาย

แปล

สวัสดี

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

บางครั้งความสงบที่เคยมีอาจเป็นเพียงภาพลวงตาเท่านั้น ประโยคนี้คงไม่ต่างจากชีวิตในตอนนี้ของฉิวเจียหนิง สาวสวยมากความสามารถ ไม่ว่าจะชีวิตการงานหรือความรักของเธอ แทบจะเรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบ แต่ว่าชีวิตเรียบง่ายที่เธอคิดว่ามีอยู่จริงเหล่านี้ ต้องเปลี่ยนไปเมื่อเธอได้พบกับโจวเสี่ยวซาน ชายหนุ่มที่เต็มไปด้วยปริศนา เขาทั้งหล่อเหลา มากความสามารถ และเป็นชายเพียงคนเดียวที่ทำให้เธอต้องพ่ายแพ้ต่อการต่อต้านความปรารถนาในจิตใจ แรงดึงดูดระหว่างพวกเขาไม่ต่างจากคลื่นพายุรุนแรง แผ่งไปด้วยอันตรายที่จะทำลายทุกสิ่ง

จารชนมือหนึ่งอย่างโจวเสี่ยวซานพร้อมทำทุกอย่างเพื่อให้ภารกิจเสร็จสมบูรณ์ เขาเข้าหาหญิงสาวด้วยเจตนาแอบแฝง ทว่าภายใต้เล่ห์กลเหล่านั้น ทั้งเขาและฉิวเจียหนิงเองกลับถลำลึกเข้าไป กลายเป็นความสัมพันธ์ต้องห้ามที่ยากจะถอนตัวกลับมาได้

บทสรุปของทั้งคู่จะลงเอยอย่างไร ความรักและความแค้นที่เกิดขึ้นจะสามารถเปลี่ยนโชคชะตาของพวกเขาให้จบลงด้วยความสุขได้หรือไม่ สำนักพิมพ์ขอเชิญทุกท่านติดตามเรื่องราวพวกเขาพร้อมกันเลยค่ะ

PEONY

เธอได้ยินเขาพึมพำข้างหู “เจียหนิง เจียหนิง...”
เสียงนาฬิกาดังเป็นระยะๆ พวกเขานอนอยู่บนเตียง
ฉิวเจียหนิงหลับตาลง รู้สึกอ่อนเพลีย โจวเสี่ยวซานแนบแก้มไว้ที่ไหล่ของเธอ
เสียงทุ้มต่ำราวกับเสียงกระซิบ “ผมเคยฝันถึงคุณ”

1

เพียงแค่พลิกตัว เธอก็นึกเสียใจขึ้นมา

เมื่อครู่รุนแรงเกินไปหน่อย ทำเอาปวดหลังไปหมด เธอคลำหาหัวเตียงแล้วลุกขึ้นยืน รีบหยิบเสื้อผ้าขึ้นมาสวมใส่ พยายามให้เบาที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ที่นี่อากาศหนาว แสงจันทร์ที่สาดส่องเข้ามาทำให้เห็นควันขาวที่พ่นออกจากปาก เธอสูดจมูกเล็กน้อยเพราะหายใจไม่สะดวก

เสียงนี้ปลุกให้เขาตื่น

เขาแตะมือบนแขนของเธอ ฝ่ามือนั้นร้อนผ่าว แต่เขาไม่พูดอะไร

เธอสวมเสื้อโค้ต รูดซิปรองเท้าบู๊ตขึ้นแล้วเดินจากมาโดยไม่หันหลังกลับ

หญิงสาวลงมาจากอาคาร เมื่อพ้นประตูใหญ่จึงกล้าพอจะแสดงอารมณ์ขุ่นเคืองอย่างคับแค้นใจออกมา เธออยากสบถด่า ทว่าไม่เคยพูด จึงได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

เธอก้าวขึ้นรถของตัวเอง เงยหน้ามองหน้าต่างห้องของเขา เห็นต้นกระบองเพชรวางอยู่สองกระถาง ลังเลอยู่ครู่หนึ่งจึงโทร.หาเขา เสียงโทรศัพท์ดังไม่นานเขาก็รับสาย ทว่าไม่พูดอะไร

“ฉันเอง” เธอเอ่ย

“ครับ”

“วันนี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้น พวกเราสองคนต้องลืมเรื่องนี้ให้หมด”

“...”

"คุณได้ยินหรือเปล่า"

แล้วก็เป็นเสียงตัดสาย เขาวางหูไปแล้ว

เธอสตาร์ตรถออกไป พลางคิดว่าที่ควรพูดก็พูดไปแล้ว อาจต้องขู่เขาอีกสักหน่อย หลังจากนี้ก็ภาวนาขอให้เขาอย่าล้ำเส้นก็แล้วกัน

ไม่น่าเลยจริงๆ ทั้งที่รู้จักกันได้แค่สองเดือนเท่านั้น

ฉิวเจียหนิงเป็นนักวิจัยหลังปริญญาเอกวัย 26 ปี และเป็นลูกศิษย์สาวคนสำคัญ ของนักวิชาการหวังจื้อหลี่ แห่งมหาวิทยาลัยเป่ยหัวและนักวิชาการของสภาวิทยาศาสตร์ นักวิชาการหวังเป็นผู้อำนวยการห้องปฏิบัติการวัสดุศาสตร์[1]

เมื่อสองเดือนก่อนคลาสเรียนปริญญาโทของเธอมีนักศึกษาฝึกงานจากอวิ๋นหนาน[2] ซึ่งอยู่ในความดูแลของมหาวิทยาลัยเข้ามาใหม่

ขณะที่สอนพวกเขา เธอเห็นใบหน้าที่ไม่คุ้นเคยก็อึ้งไปครู่หนึ่ง เขาคนนั้นเอ่ยขึ้นว่า "ผมชื่อโจวเสี่ยวซาน เป็นนักศึกษาใหม่"

เธอส่งเสียง "อืม" ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น จากนั้นจึงให้เหล่านักศึกษาเริ่มทำการทดลอง

ไม่รู้ว่าทำไมวันนี้นักศึกษาหญิงในห้องปฏิบัติการที่ปกติเชี่ยวชาญการปฏิบัติการหลายคนต่างก็มีปัญหา กรูกันเข้าไปขอความช่วยเหลือจากนักศึกษาใหม่ที่ไม่ประสีประสา เห็นได้ชัดว่ามีแรงจูงใจ

พอมองโจวเสี่ยวซานก็รู้ว่าคำตอบอยู่ที่ใบหน้าหล่อเหลาของเขานี่เอง

ฉิวเจียหนิงยิ้มในใจ เรียนหนังสือมาจนป่านนี้แล้วแต่ทุกคนต่างยังเป็นสาวน้อยกันอยู่ดีสะนะ

ตรงหน้าเธอกำลังวุ่นวาย

นอกจากวันธรรมดาที่สอนนักศึกษาปริญญาโทแล้ว ด้วยการสนับสนุน

---

[1] คือวิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับคุณสมบัติของวัสดุชนิดต่างๆ เช่น โลหะและโลหะผสม เซรามิกและแก้ว พอลิเมอร์และสิ่งทอ รวมไปถึงวัสดุประกอบและกระบวนการที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาทางเทคโนโลยีต่อไป

[2] คนไทยคุ้นเคยในชื่อมณฑลยูนนาน ประเทศจีน

ของนักวิชาการหวัง เธอกับรุ่นพี่อีกจำนวนหนึ่งจึงร่วมมือกันทำโครงการวิจัยวัสดุอวกาศที่ทนความร้อนสูง ถ้าวัสดุ A ที่ประสบความสำเร็จสูงของโครงการนี้ผ่านการทดสอบก็จะนำไปใช้โดยตรงกับแผนการโครงการอวกาศทหาร นอกจากนั้นเธอกำลังเตรียมตัวแต่งงานกับฉินปินที่เป็นนักข่าวในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า เวลานี้ฉินปินออกไปหาข่าวทางใต้ ดังนั้นธุระปะปังทั้งหมดจึงเป็นหน้าที่ของเธอ ทำให้เหนื่อยล้าอยู่บ้าง

หลังจากสอนเสร็จ นักศึกษาในคลาสปริญญาโทกล่าวว่าคืนนี้จะมีงานฉลอง ขอเชิญอาจารย์ฉิวไปร่วมงานด้วย

ฉิวเจียหนิงถาม "เนื่องในโอกาสอะไรล่ะ"

"ต้อนรับนักศึกษาใหม่ครับ" หัวหน้าห้องตอบ

"อ่อ งั้นอาจารย์คงไม่ไปนะ" ฉิวเจียหนิงกล่าว "คืนนี้ยังต้องไปห้องแล็บขั้นสูงอีก แต่ว่าอาจารย์จะช่วยออกเงิน" เธอบอก "พวกคุณเอาใบเสร็จมาอาจารย์จ่ายเงินให้เอง ดีไหมล่ะ"

นักศึกษาบอกเธอว่าขอให้เธออายุยืนหมื่นปี

เธอตอบกลับไปว่าแค่อายุยืนก็พอแล้ว

ขณะนั้นมีสายโทร.เข้ามา มองดูหมายเลข เป็นฉินปินนั่นเอง เธอเดินออกไปรับสาย เวลานี้นักข่าวผู้รักความยุติธรรมคนนี้กำลังหาข่าวอยู่ที่กว่างซี[3] สัญญาณไม่ค่อยดีขาด ๆ หาย ๆ เธอจึงบอกเขาว่า "ดูแลตัวเองด้วยนะ"

ฉินปินตอบกลับ "กำลังลงพื้นที่ ไว้ดึก ๆ ผมโทร.หาใหม่นะ"

เธอกลับมายังห้องปฏิบัติการเพื่อเก็บข้าวของ นักศึกษาทั้งหมดต่างพากันกลับกันไปหมดแล้ว เหลือแค่โจวเสี่ยวซานที่กำลังจัดอุปกรณ์อยู่

"ทำอะไรอยู่" ฉิวเจียหนิงถาม "วางไว้ตรงนั้นแหละ เดี๋ยวเจ้าหน้าที่มาจัดเอง"

เขาตอบ "ไม่ลำบากหรอกครับ อีกเดี๋ยวก็เสร็จแล้ว"

ต้นฤดูใบไม้ร่วง แสงแดดอบอุ่นสาดต้องใบหน้าของโจวเสี่ยวซานจน

[3] หรือเขตปกครองตนเองกว่างซีจ้วง เป็นเขตปกครองตนเองระดับจังหวัดทางภาคใต้

กลายเป็นสีขาวบางเบา

"คุณจะไปห้องสมุดหรือเปล่า"

เขามองเธอ ไม่พูดอะไรออกมา

"อ้อ" เธอบอก "มหาวิทยาลัยค่อนข้างใหญ่ ถ้าคุณจะไป ติดรถฉันไปได้นะ ทางเดียวกันพอดี"

เขาหยิบหนังสือของตัวเองขึ้นมา "ครับ ถ้างั้นรบกวนด้วยนะครับ"

ฉิวเจียหนิงขับรถยนต์ฟอร์ด เธอเคยเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยที่สหรัฐ-อเมริกาสามปี ขับรถเร็วจนติดเป็นนิสัย จนถึงตอนนี้ก็ยังเป็นอย่างนั้นอยู่ แม้จะขับรถอยู่ในมหาวิทยาลัยก็ไม่ลดความเร็วลงเลย

ไม่ทันไรก็ถึงที่หมาย ฉิวเจียหนิงบอก "ลาก่อนนะ จริงสิ ซื้อจักรยานไว้สักคันสิ จะได้สะดวกหน่อย โจว..."

"เสี่ยวซาน"

เธอพยักหน้าแล้วยิ้ม "พรุ่งนี้ค่อยเจอกัน"

"ขอบคุณครับ" เขาลงรถไปแล้วเอ่ยกับเธอจากด้านนอก "ลดบุหรี่ลงหน่อยก็ดีนะครับ ควันบุหรี่ยิ่งไม่ควรสูดเข้าไป ใครๆ ก็รู้ว่าไม่ดีต่อสุขภาพ"

ฉิวเจียหนิงขับรถกลับบ้าน รู้สึกประหลาดใจมาตลอดทาง ทำไมตัวเองถึงไม่ระมัดระวังทิ้งกลิ่นไว้บนรถอย่างนั้น

เธอคิดเอาเองว่าโจวเสี่ยวซานผู้ระแวดระวังคนนี้จะเป็นนักศึกษาที่ดี แต่แล้วคาบเรียนที่สองเขาก็ขาดเรียน

สีหน้าของฉิวเจียหนิงนิ่งสงบ ใครจะรู้ว่าคาบเรียนที่สามก็ยังไม่เห็นเขาเช่นเดิม

ก่อนเริ่มเรียนฉิวเจียหนิงถาม "ใครไม่มาบ้าง"

ไม่มีใครตอบ

"ไม่มีใครพูดงั้นเช็กชื่อละนะ" เธอทำท่าทำทางเปิดสมุดจดคะแนนขึ้นมา

นักศึกษาต่างอมยิ้ม ท่าทางมีความสุขที่ตัวเองได้กลับไปเป็นเด็กประถมอีกครั้ง

หัวหน้าห้องตอบ "อาจารย์ครับ โจวเสี่ยวซานไม่มาครับ"

“ทำไมล่ะ”

“ไม่ทราบครับ”

“คุณนี่ยังเป็นหัวหน้าห้องได้อีกเหรอ ใส่ใจหน่อยสิ ทำไมเพื่อนร่วมชั้นถึงได้ขาดเรียนอย่างไม่มีเหตุผลล่ะ” ฉิวเจียหนิงเอ่ย “เอาละๆ ทุกคนเพิ่มความร้อนให้ขวดได้”

ไม่ว่าอย่างไรนักศึกษาทุกคนก็โตเป็นผู้ใหญ่กันแล้ว ต่อให้เขาไม่ปรากฏตัว ฉิวเจียหนิงก็จะไม่ซักถามอีก ใครไม่รู้จักเรียนหนังสือกันล่ะ ทุกคนต่างก็มีจุดมุ่งหมายเป็นของตัวเองทั้งนั้น

สัปดาห์นั้นฉิวเจียหนิงมีนัดกับเพื่อนสาวที่เรียนด้วยกันที่อเมริกา เป็นการรวมตัวของเพื่อนที่คบกันมานาน ทุกคนไปดื่มเหล้าด้วยกัน สาวๆ กลุ่มนี้ชอบเรื่องพวกนี้มาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย เจียหนิงเองก็เป็นคนจริงจังมาแต่ไหนแต่ไร เธอสวมชุดราตรีเกาะอกสีดำยี่ห้อชาแนลไปตามนัด ริมฝีปากแต้มสีชมพูกุหลาบ

เมื่อสาวๆ ทั้งหลายถูกเปรียบเทียบกับนักวิจัยปริญญาเอกที่สะสวยมาตั้งแต่เกิด จึงเลี่ยงไม่ได้ที่จะแซวกันนิดๆ หน่อยๆ

เมื่ออีกฝ่ายทัก “เธอแต่งตัวแบบนี้ดูไม่สมกับเป็นอาจารย์เลยนะ”

ฉิวเจียหนิงก็ตอบว่า “จะอิจฉาฉันก็อิจฉามาเถอะ ไม่ต้องหาเรื่องให้ฉันดูไม่ดีหรอก ตอนนี้ฉันไม่ได้สอนหนังสืออยู่สักหน่อย”

“ฉันก็หวังว่าอย่าให้เธอสอนหนังสือเลย”

ทั้งหมดชนแก้ว

ไม่รู้ว่าใครเป็นคนเลือกร้านอาหารอวิ๋นหนานแห่งนี้ อาหารคาวรสชาติสดใหม่ชวนน้ำลายสอ เหล้าข้าวรสเลิศ เมื่อเพื่อนเก่าพบปะกันอีกครั้งก็มีความสุขเสียจนชนแก้วต่อแก้ว เมื่อแอลกอฮอล์สำแดงฤทธิ์เดช จากที่เป็นสาวบริสุทธิ์ในวันธรรมดาก็กลับสู่ร่างเดิม พูดจาเลอะเทอะ

เรื่องที่ฉิวเจียหนิงจะแต่งงานทำให้ทุกคนเป็นห่วง ทั้งยังเสียดายที่เธอเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในวังวนของความรักเร็วขนาดนี้

ฉิวเจียหนิงบอกว่า “พวกเธอจะไปรู้อะไร ฉันกับฉินปินน่ะเป็นคู่สร้างคู่สมกันมาตั้งแต่เด็ก ตอนที่ฉันอยู่อเมริกา เขาปฏิเสธผู้หญิงไปตั้งมาก สามปีเชียว

นะ พวกเราส่งจดหมายถึงกันเดือนละฉบับ เขาเก็บไว้หมดเลย”

พอฟังอย่างนั้นสาว ๆ เลยเห็นด้วย “ฉันเป็นเป็นผู้ชายที่ดี”

มีคนเอ่ยเสริม “รักกันขนาดไหนเหรอถึงได้ตัดสินใจแต่งงานกันน่ะ”

ฉิวเจียหนิงคิดหาคำตอบอยู่เนิ่นนาน แต่พบว่าตัวเองตอบคำถามนี้ไม่ได้ เธอเรียกพนักงานให้มาเติมเหล้า รีบเปลี่ยนบทสนทนา ก่อนลุกไปห้องน้ำยังทิ้งระเบิดคำถามไว้เสียใหญ่โต อะไรล่ะที่เรียกว่า “รักกัน”

เธอแข้งขาอ่อน ต้องพยุงตัวเดินเลียบกับผนังอยู่หลายก้าวกระทั่งเจอคนรู้จัก

โจวเสี่ยวซานยืนอยู่ข้างเคาน์เตอร์ เขาเองก็เห็นเธอ มองเธออยู่อย่างนั้นไม่พูดไม่จา

แอลกอฮอล์ออกฤทธิ์ เธอโกรธจนรั้งตัวไว้ไม่อยู่ เดินตึงตังเข้าไปถาม “หัวหน้าห้องบอกคุณรียังว่าขาดเรียนเกินห้าครั้งจะไม่มีสิทธิ์สอบ”

“...”

“คุณมาทำอะไรที่นี่”

โจวเสี่ยวซานทำท่าเซ็งอยู่นานก่อนตอบ “...ทำงานครับ”

ฉิวเจียหนิงไม่พูดกับเขาอีก กลับเดินเข้าไปพูดกับหัวหน้าของเขาที่สวมชุดสูทผูกไทอยู่ในห้องโถง

“ผู้จัดการล่ะ คุณเป็นผู้จัดการหรือเปล่า จ้างนักศึกษาในวันที่ไม่ใช่วันหยุดเกินเวลา พวกคุณหาเรื่องใส่ตัวอยู่นะ เข้าใจหรือเปล่า ฉันเป็นใครน่ะเหรอ ก็เป็นอาจารย์ของเขาน่ะสิ”

สาวงามเฉิดฉายในชุดแบรนด์เนมหยิบยกกฎหมายของประเทศสหรัฐ-อเมริกาโต้เถียงกับคนจีนในร้านอาหาร ลูกค้าที่มารับประทานอาหารต่างพากันมองอย่างสนใจ เบ้ปากให้กับความแปลกประหลาดของเธอ ถ้าเป็นเรื่องจริง ผู้หญิงคนนี้ก็เป็นตัวอย่างของคนมีความรู้สมัยนี้เลยน่ะสิ มีทั้งความรู้ ความสวย ความรับผิดชอบ ความกระตือรือร้น แล้วก็หน้าอกที่เป็นของจริงนั่นด้วย

โจวเสี่ยวซานใช้เสื้อคลุมร่างกายท่อนบนของเธอจนมิดชิดแล้วพาออกมาจากร้านอาหารทั้ง ๆ ที่เธอยังคงเคืองโกรธกับความไม่เป็นธรรมจนมือสั่น ไม่รู้ว่า

เป็นเพราะความโกรธหรือเพราะฤทธิ์ของแอลกอฮอล์กันแน่

โจวเสี่ยวซานหยิบกุญแจรถออกมาจากกระเป๋าของเธอ “ผมส่งคุณกลับบ้านนะ”

นอกจากบอกทางกลับบ้าน ตลอดทางก็ไม่มีคำพูดออกจากปากของคนทั้งคู่

สุดท้ายรถจอดหน้าประตูเขตที่อยู่อาศัยของบ้านเธอ โจวเสี่ยวซานเอ่ย “บ้านสวยจังครับ”

ฉิวเจียหนิงหันหน้ามาพูดกับเขา “คุณโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่ว่าฉันเป็นอาจารย์ของคุณ ต่อให้ไม่ฟังฉันก็ต้องพูด ใช่ว่าคุณจะทำงานไม่ได้ แต่ทำไมต้องรบกวนการเรียน คุณสามารถหาเงินเล็กๆ น้อยๆ มาใช้จ่ายก็จริง แต่กลับกระทบต่อการเรียนและการทำวิจัย แล้วต่อไปจะมีอนาคตที่สดใสกับเขาได้ยังไงกันล่ะหึม”

เธอโพล่งหลักการและอุดมการณ์ของตัวเองออกมา ขณะที่ในสมองอีกส่วนหนึ่งคิดว่านอกจากจะสอนวิจัยทางวิทยาศาสตร์แล้ว เธอยังเป็นที่ปรึกษาได้ไม่เลว

เธอพูด เขาก็พยักหน้ารับ

“ฉันไม่ได้ล้อเล่นนะ โจวเสี่ยวซาน ถ้าคุณขาดเรียนอีกครั้งเดียว คุณจะไม่มีสิทธิ์สอบ”

เธอหยิบเงินจากกระเป๋าออกมาแล้วยื่นให้เขา “ฉันมีติดตัวไม่มาก คุณเรียกรถกลับมหาวิทยาลัยไปก่อนนะ แล้วเรื่องเงินค่าครองชีพพวกนั้นเราค่อยว่ากันทีหลัง”

โจวเสี่ยวซานกำเงินของเธอไว้ในมือ มองดูก่อนใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อ พลางเอ่ยขึ้น “ขอบคุณครับ”

เธอบอกเขาให้กลับไปได้แล้ว

เขาก้าวลงจากรถอย่างเชื่อฟัง

ฉิวเจียหนิงหยิบบุหรี่ขึ้นมาจุด

เขาโบกมือเรียกรถได้แล้ว ทว่าจู่ๆ ก็เดินย้อนกลับมายืนที่นอกหน้าต่างรถ

คว้าบุหรี่ออกจากปากของเธอ แล้วโยนลงพื้น เหยียบมันจนดับสนิท

พอนักวิชาการหวังรู้เรื่องนี้ วันหนึ่งก็เข้ามาล้อฉิวเจียหนิง "คุณดังใหญ่แล้วนะ นักวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเปย์หัวแต่งตัวสวยไปทะเลาะกับคนอื่นในร้านอาหาร วันนั้นมีผู้สนับสนุนที่เป็นพันธมิตรของมหาวิทยาลัยอยู่ที่นั่น ทุกคนจำคุณได้นะ"

"แต่ฉันช่วยนักศึกษาคนนี้ไว้นะคะ" ฉิวเจียหนิงกล่าวอย่างมั่นใจในตัวเอง "มาเรียนได้ไม่กี่วันก็ขาดเรียน ก็คงแค่ครั้งนี้เท่านั้น ฉันคงไม่กล้าทำอะไรแบบนั้นอีก"

"แต่มันก็คุ้มค่าไม่ใช่เหรอ" นักวิชาการหวังเอ่ย "เขาเป็นนักศึกษาที่ดีไหม"

"ฉลาดเป็นกรด หัวดี ทักษะเยี่ยมไปเลยค่ะ"

"งั้นวันหลังให้ฉันเจอเขาบ้างสิ กินข้าวด้วยกันเป็นไง"

"ตามนั้นค่ะ"

พวกเขาแก้ไขเอกสารรายงานการใช้วัสดุ A บนอวกาศในห้องทำงานของนักวิชาการหวัง หนึ่งเดือนต่อจากนี้จะต้องส่งเอกสารให้กับกองทัพแล้ว ไดรฟ์บันทึกกรรมวิธีหลอมถูกเก็บเอาไว้ในตู้เซฟของนักวิชาการหวัง ถ้าผ่านการทดสอบของกองทัพก็จะนำไปใช้เป็นวัสดุชนิดใหม่ในอวกาศอย่างเป็นทางการ ซึ่งเท่ากับว่าจะกลายเป็นเทคโนโลยีลับของประเทศนี้ด้วย

ครอบครัวของโจวเสี่ยวซานลำบากแสนเข็ญ แน่นอนว่าฉิวเจียหนิงไม่ได้แพร่ง-พรายเรื่องนี้ออกไป เธอหางานสั้นๆ ในห้องปฏิบัติการให้เขาทำ เช่น ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่เก็บภาชนะ ได้เงินเดือนจากนักวิชาการหวังจื้อหลี่เดือนละหนึ่งพันหยวน เจ้าหน้าที่บอกเธอว่า ไม่งั้นก็เปลี่ยนกัน ให้เขามาทำงานแทนเถอะ ผมไปเป็นนักศึกษาให้ก็ได้ ฉิวเจียหนิงหัวเราะพลางเอ่ยว่า "พี่หลี่ พูดอะไรออกมาคะ ทางบ้านเด็กๆ ลำบาก พวกเราเป็นอาจารย์ ถ้าไม่ยื่นมือเข้าช่วยแล้วใครจะช่วย"

"อาจารย์ฉิวนี่หูตากว้างไกล ใจกว้าง แถมยังมีการศึกษา ใครได้เป็นภรรยาถือว่าโชคดี"

"เหม พูดเกินไปค่ะ" เธอตบบ่าของพี่หลี่

เธอไม่เห็นว่าสิ่งที่ทำเป็นเรื่องใหญ่โต แค่โจวเสี่ยวซานรับน้ำใจเธอก็พอใจแล้ว ต่อมาเขาไม่เคยขาดเรียนอีก ปฏิบัติตามกฎเป็นอย่างดี

เวลาผ่านไปไม่นาน วันหนึ่งหลังเลิกเรียน ขณะฉิวเจียหนิงกำลังดื่มน้ำ โจวเสี่ยวซานก็เดินเข้ามาพลางเอ่ย "ที่บ้านผมเอาชาผูเอ่อร์[4] มาให้ คุณจะลองชิมดูหน่อยมั้ย"

เธออารมณ์ไม่ค่อยดี เพราะตอนเช้าโทร.ไปหาฉินปินครั้งหนึ่ง เขากำลังยุ่งอยู่กับการปั่นต้นฉบับ ไม่มีอารมณ์คุยด้วย พูดกันได้ไม่กี่คำก็วางสาย

ตอนนี้เธอกำลังหาคนระบายอารมณ์อยู่พอดี

ฉิวเจียหนิงวางแก้วน้ำลง ไม่เหลือบตาขึ้นมองโจวเสี่ยวซานด้วยซ้ำ มือข้างหนึ่งปิดคอมพิวเตอร์พลางเอ่ยถาม "ทำไมคุณถึงได้ไม่มีมารยาทเลยล่ะ"

"ครับ?" เขาตกตะลึงที่เธอถามแบบนั้น

"คุณคิดว่าตัวเองเป็นใคร ฮึ โจวเสี่ยวซาน เวลาเรียนหนังสือ คุณเรียกอาจารย์แบบนี้ตลอดเลยเหรอ"

เธอมองถุงกระดาษประณีตงดงามที่เขาถืออยู่ คิดว่านั่นคือชาผูเอ่อร์ที่เขาเอ่ยถึง "ฉันไม่ดื่มชา คุณเก็บไว้เองเถอะ"

มีเสียงดังมาจากด้านนอก "เจียหนิง ทำไมวันนี้ถึงได้หงุดหงิดขนาดนี้ล่ะ"

เสียงนั้นเป็นของนักวิชาการหวังจื้อหลี่

ฉิวเจียหนิงลุกขึ้น "อาจารย์ เอ่อ เปล่าค่ะ ฉันไม่ได้หงุดหงิดอะไร ทำไมถึงมาที่นี่ได้ล่ะคะ..."

"ทางคณะมีประชุมน่ะ ฉันก็เลยเข้ามาดูนักศึกษาชั้นต้นๆ ด้วยเลย"

เธอมองโจวเสี่ยวซาน "อาจารย์คะ นี่เป็นนักศึกษาที่มาจากอวิ๋นหนานที่ฉันเคยพูดถึงค่ะ"

นักวิชาการหวังยิ้มออกมา "อาจารย์ของคุณร้ายกาจขนาดนี้ ต่อไปยังจะกล้าขาดเรียนอีกหรือเปล่า"

โจวเสี่ยวซานตอบ "ไม่แล้วครับ เอ่อ ร้ายกาจจริงๆ ครับ"

---

[4] ชาที่ปลูกทางตอนใต้ของมณฑลอวิ๋นหนาน ประเทศจีน

ฉิวเจียหนิงชำเลืองมองโจวเสี่ยวซานด้วยท่าทางไม่พอใจ

โจวเสี่ยวซานทำเป็นมองข้ามท่าทางของเธอ

"พวกเราไปกินข้าวกันเถอะ เจียหนิงว่างหรือเปล่า"

"ฉันว่างค่ะ" ฉิวเจียหนิงพูดขึ้น "แต่เขาไม่"

"ผมว่างครับ" โจวเสี่ยวซานกล่าว

พวกเขามีเวลาว่างจริง ๆ อย่างที่ว่า มื้อกลางวันมื้อหนึ่งพร้อมเหล้า กินกันอยู่สองชั่วโมง นึกไม่ถึงว่าที่แท้แล้วนักวิชาการหวังมีความหลังกับอวิ๋นหนานไม่น้อย

"อาจารย์เคยทำไร่อยู่ที่นั่นเหรอคะ ทำไมไม่เห็นเคยพูดถึงเลย" ฉิวเจียหนิงเอ่ยถาม

"ผมเคยพูด แต่พวกคุณคงลืมไปแล้ว ผมพักในเตี้ยวเจี่ยวโหลว[5] มาสามปี"

"อ่อ แบบนี้นี่เอง ฉันพอจะจำได้บ้างแล้วค่ะ"

โจวเสี่ยวซานเอ่ยขึ้น "ครอบครัวผมอาศัยอยู่ในเตี้ยวเจี่ยวโหลวมาตลอด หลังบ้านเป็นไร่ชา แม่ของผมตากชาเอง นี่เป็นชาที่แม่ทำครับ"

ฉิวเจียหนิงมองโดยไม่เอ่ยปาก รู้สึกเสียใจที่เธอฉีกหน้านักศึกษาคนนี้

นักวิชาการหวังเอ่ยถาม "ก่อนหน้านี้คุณเคยมาปักกิ่งบ้างไหม"

"ไม่เคยครับ" โจวเสี่ยวซานตอบ

"งั้นก็ต้องเดินเที่ยวดูหน่อย" นักวิชาการหวังเอ่ย "ฉิวเจียหนิง คุณว่างพาเขาเดินชมเมืองหรือเปล่า"

กระตือรือร้นเกินไปไหมเนี่ย ฉิวเจียหนิงคิดในใจ จะให้ใช้เวลาและเรี่ยวแรงของเธอไปกับคนอื่นแบบนี้เนี่ยนะ เธอรับปาก ทว่าในใจคิดว่าเธอก็พูดไปอย่างนั้น เอาเข้าจริงก็จะไม่ทำ

หลังได้ชาผูเอ่อร์ไปนักวิชาการหวังก็ยิ้มรับ

เธอส่งโจวเสี่ยวซานกลับหอพัก มองจากข้างล่างขึ้นไปยังชั้นบน แล้วถาม "แล้วนี่อยู่กันยังไงล่ะ"

---

[5] บ้านที่ถูกยกขึ้นบนเสาเข็ม นิยมสร้างริมน้ำตกหรือเชิงเขา เป็นบ้านของชนกลุ่มน้อยเผ่าต่าง ๆ ทางตอนใต้ของประเทศจีน มีลักษณะเป็นเอกลักษณ์คือ ยกพื้นสูงเพื่อป้องกันสัตว์ร้ายและแมลง

"ห้องละสองคน ตอนนี้ผมอยู่คนเดียว ก็ไม่แย่นะครับ"

"อืม" เธอมองเขา "งั้นก็ดี พรุ่งนี้เจอกันนะ"

โจวเสี่ยวซานมองเธอเช่นกัน "คุณจะพาผมไปเที่ยวชมเมืองเมื่อไหร่"

คำพูดของเขาทำให้เธอหัวเราะออกมา เด็กคนนี้นี่ยังไงกันนะ ยึดถือคำพูดลอย ๆ พวกนั้นเป็นจริงเป็นจังไปได้

"ฉันไม่ว่าง" เธอบอก

"แต่คุณรับปากแล้ว" เขามองเธอ สีหน้าสงบนิ่ง ดวงตามุ่งมั่น "ตอนที่กินข้าว ต่อหน้านักวิชาการหวังไงครับ"

"คุณเข้าใจว่าฉันว่างเหรอ" จริง ๆ เธออยากถามว่านี่คุณปัญญาอ่อนหรือไง

โจวเสี่ยวซานไม่ได้เดือดเนื้อร้อนใจ เพียงแค่มองและรอให้เธอตอบ

"ก็ได้ สุดสัปดาห์นี้ก็แล้วกัน" เธอคิดว่ายังไงก็ควรรับปากเขาไปก่อน "วันธรรมดาฉันมีสอน ถึงตอนนั้นฉันค่อยนัดไปอีกครั้ง"

เขากล่าวลา จากนั้นจึงลงจากรถ

ขณะที่โจวเสี่ยวซานกำลังจะเข้าไปในอาคาร เธอบีบแตรไล่หลังเขาไปหลายครั้ง

เขาหันกลับมามอง

"ต้องให้ฉันบอกคุณยังไง โจวเสี่ยวซาน" เธอเอ่ย "แค่อาจารย์ฉิวคำเดียวก็เรียกไม่ได้เลยใช่มั้ย ฉันยังเป็นอาจารย์คุณอยู่หรือเปล่า"

เขาตอบกลับมาอย่างชัดถ้อยชัดคำ "ไม่"

อากาศต้นฤดูใบไม้ร่วง แสงอาทิตย์และใบไม้สีเขียวผสานเข้าด้วยกัน โจวเสี่ยวซานยืนอยู่ใต้ต้นหยาง[6] เงาไม้ส่องต้องที่ใบหน้าซูบผอมอยู่รำไร

เธอเรียนวิทยาศาสตร์ เชื่อในตัวเลขและสูตรเอามาก ๆ บางครั้งก็ละเลยสัญชาตญาณของตัวเองไป ทว่าเวลานี้จู่ ๆ ก็มีความรู้สึกบางอย่างที่ไม่ชอบมาพากลทะลักเข้ามาในใจ เด็กคนนี้ทำให้ใจเธอกระสับกระส่าย

สัญชาตญาณการป้องกันตัวทำให้ฉิวเจียหนิงจงใจลืมเรื่องที่เกิดขึ้นจนหมดสิ้น

[6] พืชในตระกูล Populus เป็นพืชจำพวกเดียวกับนุ่น

พอถึงวันเสาร์ช่วงสายก็ไปเตาหลอมแรกซึ่งเป็นโครงการที่ร่วมมือกัน ตกบ่ายนัดน้องสาวต่างมารดาไปซาวน่าแบบเกาหลี กลางคืนกลับบ้านของตัวเอง ทีวีกำลังฉายภาพยนตร์เรื่อง *สัมผัสรักจากเทพ เสพซึ้งถึงวิญญาณ*[7] ของนิโคลัส เคจ ที่เธอชอบมากที่สุด ครั้งนี้ตอนถึงฉากที่นิโคลัสแสดงเป็นเทพในชุดสีดำ สีหน้าไม่สะทกสะท้านของเขากลับเหมือนกับใครบางคน

ตอนนั้นเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นพอดี

เธอเห็นหมายเลขภายในของมหาวิทยาลัยเลยรู้ว่าเป็นใคร ผ่านไปนาทีกว่าเมื่อเธอไม่รับสาย อีกฝ่ายก็ไม่ได้โทร.กลับมาอีก

นอกหน้าต่างคือราตรีไร้ขอบเขต เธอเหม่อลอยครู่หนึ่ง

ครึ่งนาทีผ่านไป มีคนมากดกริ่ง เธอตกใจขึ้นมา มือสั่นเทาทำเอาน้ำกระฉอกออกมาจากแก้วที่ถืออยู่กว่าครึ่ง

คงไม่มีอะไรผิดปกติหรอกนะ

เธอเดินช้าๆ ชะงักอยู่นานถึงกล้ามองช่องตาแมวที่ประตู ก่อนถอนหายใจทันที เป็นฉินปิน คู่หมั้นของเธอที่ยืนหมดเรี่ยวแรงจากการเดินทางอยู่ข้างนอก

เธอเปิดประตูให้เขาเข้ามา จากนั้นต้มบะหมี่ให้กิน

ฉินปินนั่งลงพลางเล่า “มันยากมากๆ สำหรับผมที่ต้องปลอมตัวเข้าไปในบ่อนพนัน กลัวว่าจะมีพิรุธ โชคดีที่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยเคยเรียนวิธีเล่นฉูต้าตี้[8] มาก่อน จงใจเล่นแพ้บ้าง เล่นอยู่หลายรอบ ถ่ายรูปมาได้หลายรูปเลยนะ”

“คุณกล้าเกินไปหน่อยหรือเปล่า” ฉิวเจียหนิงตอกไข่สองฟองลงในบะหมี่คนช้าๆ “ถูกจับได้ขึ้นมามีหวังถูกส่งตัวไปถึงไหนต่อไหน”

“ก็เสี่ยงอยู่บ้าง” ฉินปินเอ่ย “แต่ว่ารูปพวกนี้เป็นข้อมูลข่าว แถมยังเป็นหลักฐานในชั้นศาลได้ด้วย คุณรู้ไหม แม้แต่กระทรวงความมั่นคงก็ยังเอามันมาไม่ได้เลย”

เธอยิ้ม “ขี้โม้สิคุณน่ะ”

---

[7] *City of Angels* หนังโรแมนติกเมื่อ พ.ศ. 2541

[8] การพนันชนิดหนึ่ง ใช้ไพ่สำรับในการเล่น

ฉินปินถาม “แล้วคุณล่ะ เป็นยังไงบ้าง งานใหญ่ใกล้สำเร็จหรือยัง”

“ใกล้แล้วละ” ฉิวเจียหนิงว่า “หลังจากเสร็จเรื่องนี้ อาจารย์ของฉันบอกว่าจะมอบของขวัญแต่งงานให้พวกเราด้วยนะ”

“เฮ้อ พูดเรื่องนี้ขึ้นมา คุณเลยลำบากแย่ ผมแทบไม่ได้ทำอะไรเลย เรื่องงานแต่ง คุณเป็นคนจัดการแทบทั้งหมด”

“ไม่มีปัญหาหรอกน่า” ฉิวเจียหนิงกล่าว “ก็แค่จองโรงแรม ซื้อเฟอร์นิเจอร์ เขียนการ์ดเชิญ ไปหาคนรู้จักเท่านี้เอง ฉันทำได้สบายมาก อ๊ะ บะหมี่เสร็จแล้ว”

“คิดถึงผมไหม” ฉินปินถาม

“ก็ไม่ได้คิดถึงอะไรนี่ ฉันยุ่งจะตายไป”

“เป็นผู้หญิงหรือเปล่าเนี่ย”

เธอหัวเราะหึๆขึ้นมา “ฉันเป็นผู้หญิงหรือเปล่า คุณไม่รู้หรือไง เดี๋ยวกินเสร็จแล้วก็พักผ่อนสักหน่อยเถอะนะ”

ในขณะที่ร่างกายและจิตใจกำลังผ่อนคลายจึงไม่ทันระวังตัว พอโทรศัพท์ดังขึ้น ฉิวเจียหนิงจึงรับสายทันทีโดยไม่ทันมองหมายเลข จากนั้นก็รู้สึกราวกับว่าเสียงนั้นส่งมาจากอีกโลกหนึ่งก็ไม่ปาน “สุดสัปดาห์นี้ยังมีเวลาเหลืออีกวันนึงนะครับ”

“โจวเสี่ยวซาน”

“ผมเอง”

เธอถือโทรศัพท์พลางมองไปนอกหน้าต่าง ท้องฟ้าในคืนฤดูใบไม้ร่วงมืดครึ้มราวกับกำแพงอันแข็งแกร่ง มีหมอกลอยขึ้นมา กลบแสงไฟจากบ้านเรือนทั้งหลาย

ลำคอของเธอหดเกร็ง เนิ่นนานกว่าจะพูดออกมาได้ “ฉันลืมไปน่ะ อ้อ ฉันบอกคุณไปแล้วนี่ว่าฉันยุ่ง”

“ยุ่งหรือว่าลืมกันแน่ครับ”

“...”

ฉินปินเดินออกมาจากห้องครัว เธอเลยรีบวางสาย ในใจได้แต่รู้สึกเสียใจที่ทำแบบนั้น เธอจะทำไปเพื่ออะไรกันนะ แค่คุยโทรศัพท์กับนักศึกษามีอะไรที่ต้อง

ปิดบัง ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่ได้โทร.กลับไป

คืนนั้นเธอฝันถึงโจวเสี่ยวซาน แม้แต่ตัวเธอเองก็ยังรู้สึกประหลาดใจ

ชายหนุ่มใบหน้าขาว ดูหล่อเหลาเอาการ หากสังเกตให้ดี ๆ จะพบคิ้วและดวงตาคมเข้มที่ยิ่งดูยิ่งเร้าใจ เขามองเธอ จากนั้นยิ้มเล็กน้อย

“ฉันไม่ได้ติดค้างอะไรคุณสักหน่อย” เธอเอ่ย “ทำไมถึงได้ตามยังกับจะทวงหนี้อย่างนั้นแหละ”

“ใครบอกว่าคุณไม่ได้ติดค้างอะไร” โจวเสี่ยวซานที่อยู่ในฝันพูด ใบหน้าเริ่มพร่าเลือน

“ฉันเป็นอาจารย์ของคุณนะ”

“ไม่ใช่สักหน่อย”

ในความฝันนั้น การกระทำและคำพูดของเธอไม่เยิ่นเย้อ แสดงความไม่พอใจไม่กี่คำก็ขอตัวออกมา แต่จู่ ๆ ชายหนุ่มเอื้อมมือมาคว้าแขนของเธอไว้ เธอลืมตาขึ้นทันที เหงื่อท่วมตัว

2

วันอาทิตย์ที่ฝนตก

ฉินปินโทรศัพท์ไปหาหัวหน้าและเพื่อนร่วมงานตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อแจ้งว่าเขาสบายดี ฉิวเจียหนิงนั่งกัดเล็บอยู่บนโซฟาริมหน้าต่าง เขาวางสายแล้วเข้ามาดึงมือเธอลง "ทำอะไรอยู่ หงุดหงิดใจอะไรหรือเปล่า"

เธอเอ่ยชวนเขา "พวกเราอย่าอยู่ในบ้านกันเลยนะ ออกไปกินข้าวกันดีมั้ย"

"ฝนตกอยู่นะ"

"ไปเถอะน่า"

ทั้งสองไปกินอาหารฝรั่งที่ร้านแม็กซิมส์ห่างจากบ้านไม่ไกลนัก ฉิวเจียหนิงจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวไม่รับรู้รสชาติอาหาร ได้แต่มองข้างนอกไม่หยุด ดูเหมือนว่าฝนตกลงมาเรื่อยๆ สายฝนเจ้ากรรมใจร้ายไม่ยอมหยุด เธอพยายามปลอบตัวเองให้คลายกังวล นี่ไม่ใช่สัญญาที่เธอเต็มใจเลยแม้แต่น้อย แต่พระเจ้าช่างไม่ไว้หน้ากันบ้างเลย

ฉินปินพบคนรู้จัก เขาพาเธอเข้าไปทักทาย อีกฝ่ายเป็นคู่หนุ่มสาว ได้ยินมาว่าพวกเขากำลังจะแต่งงานกัน ฉินปินวกกลับไปพูดถึงเรื่องที่จะไปท่องเที่ยวด้วยกันปลายปีนี้อย่างออกรส เขาเสนอความคิดว่าจะไปซีจ้าง[1] โดยนั่งรถไฟที่เพิ่งเปิดให้บริการไป ทั้งน่าสนุกและยังมีความหมาย ส่วนฉิวเจียหนิงมองโทรศัพท์

[1] เขตปกครองตนเองทิเบต

มือถือ

"คุณมีธุระอะไรหรือเปล่า" ฉินปินถาม

สมองของเธอทำงานอย่างว่องไว เงยหน้าขึ้นแล้วโกหกออกมา "ดูเหมือนว่าจะวางของในห้องปฏิบัติการไว้ไม่ดีน่ะ"

"งั้นคุณรีบไปดูเถอะ"

"คุณกลับบ้านคนเดียวได้หรือเปล่า"

"ไม่มีปัญหา รีบไปเถอะ"

เธอวิ่งออกจากร้านโดยไม่ได้กางร่มด้วยซ้ำ ขับรถฝ่าฝนจากฝั่งตะวันออกไปฝั่งตะวันตกของเมือง บีบแตรที่หน้าประตูมหาวิทยาลัยครั้งหนึ่งแล้วก็แล่นเข้าไป รถเฉียดชายเสื้อของนักศึกษาราวกับลมที่โหมกระหน่ำ จากนั้นต้องชะลอความเร็วเพราะลูกระนาดที่ทำให้สะเทือนจนเจ็บปั้นเอว เธอมุ่งตรงไปที่หน้าหอพักของโจวเสี่ยวซานที่เคยมาเมื่อคราวก่อน แล้วเบรกอย่างแรงจนเกิดเสียงดัง "เอี๊ยด"

ฉิวเจียหนิงมองตัวเองในกระจก หน้าและหูแดงระเรื่อ ผมเผ้ายุ่งเหยิงราวกับรีบร้อนวิ่งมาอย่างไรอย่างนั้น

เธอตำหนิตัวเองนิดหน่อย

รู้อย่างนี้เมื่อวานรักษาคำพูดเสียก็ดีหรอก ไม่อย่างนั้นวันนี้ก็ไม่ต้องมา นี่ก็บ่ายแล้ว พาเขาไปที่ไหนดี พระราชวังฤดูร้อนที่อยู่ข้างมหาวิทยาลัยดีไหมนะ

แต่ว่านี่ไม่ใช่ประเด็น ประเด็นคือเธอค่อนข้างรุ่นวายใจ

หลังจากสูบบุหรี่หมดไปมวนหนึ่ง เธอก็โทร.หาเขาแต่ไม่มีคนรับสาย

ฉิวเจียหนิงมองห้องชั้นบน เห็นหน้าต่างเปิดแง้มอยู่ กิ่งของต้นหยางกิ่งหนึ่งลอดเข้าไปภายในห้อง

ฉิวเจียหนิงรออยู่สักครู่จึงลงจากรถ เดินเข้าไปในตัวอาคาร

ในหอพักมีคนอยู่ไม่มาก เนื่องจากวันนี้เป็นวันอาทิตย์นักศึกษาจึงพากันไปทำงานพิเศษ อ่านหนังสือ นัดเดต ต่างคนต่างมีแผนของตัวเอง ด้านบนของทางเดินมีเสื้อผ้าและรองเท้าผู้ชายแขวนเป็นแนวยาว ทั้งกลิ่นเหงื่อ กลิ่นกายและกลิ่นสบู่ผสมปนเปอยู่ด้วยกันมั่วซั่วไปหมด

ประตูห้องของโจวเสี่ยวซานเปิดอยู่ เธอกระแอมไอออกมาครั้งหนึ่งถึงได้

ก้าวเข้าไปข้างใน แล้วฉิวเจียหนิงก็ตะลึงงัน

โจวเสี่ยวซานไม่อยู่ แต่กลับมีเด็กสาวคนหนึ่งนั่งอยู่ภายในห้อง

เด็กสาวคนนี้อายุไม่มาก ใบหน้าเท่าฝ่ามือ ดวงตากลมโต ปากเล็กและหนา ผิวสีรวงข้าว เธอใส่เสื้อสายเดี่ยวกับกางเกงยีน กล้ามแขนแน่นเป็นลอนสวย ด้านข้างของไหล่มีรอยสักสีดำรูปสามเหลี่ยมสะดุดตา

เด็กสาวรูปงามคนนี้ดวงหน้าโค้งเว้าได้รูปเหมือนชาวต่างชาติ คล้ายคนมาเลเซีย นัยน์ตางดงามแบบคนเอเชียใต้ เธอมองฉิวเจียหนิงด้วยท่าทางวางอำนาจ

“โจวเสี่ยวซานล่ะ นี่ไม่ใช่ห้องของเขาหรอกเหรอ” ฉิวเจียหนิงถามเสียงดัง แสดงท่าทางเข้มงวด

“นี่ห้องของเขา” เด็กสาวตอบ “เดี๋ยวเขาก็มา”

เด็กสาวคนนี้นั่งบนเก้าอี้ เธอขยับหมุนที่นั่งไปครึ่งรอบ สายตาจดจ้องที่ฉิวเจียหนิง ขาเรียวยาวใส่กางเกงโดยพับชายขึ้นมา รองเท้าหนังหัวแหลมสีดำที่สวมอยู่นั้นปลายเท้าชี้มาด้านหน้า

ฉิวเจียหนิงคิด จะว่าสวยก็สวยอยู่หรอก แต่เสื้อผ้าทั้งตัวตั้งแต่เสื้อสายเดี่ยวยันรองเท้า เหมือนกับการใส่เสื้อผ้าตั้งแต่หน้าร้อนจนถึงหน้าหนาว ถ้าเป็นน้องสาวเธอละก็ คงต้องสอนสักหน่อยแล้วว่าควรจะจับคู่เสื้อผ้าแบบไหน เพื่อป้องกันไม่ให้ตัวเองถูกทรมานด้วยอาการหนาวท่อนบนแล้วร้อนที่ท่อนล่างแบบนี้

เธอเดินเข้าไป เอื้อมดึงเก้าอี้อีกตัวมานั่ง ถามเด็กสาวที่อยู่ตรงนั้น “เธอเป็นใครกัน”

“คุณพูดก่อนสิ”

“ฉันเป็นอาจารย์ของเขา”

ไม่ทันสิ้นเสียง โจวเสี่ยวซานก็เข้ามาจากด้านนอก ในมือถือกาละมังสเตนเลสกับผ้าขนหนู ผมของเขาเปียกชื้นเหมือนเพิ่งอาบน้ำมา

โจวเสี่ยวซานมองเธอทั้งคู่ เด็กสาวยกขาที่ไขว้กันอยู่ลง แล้วค่อย ๆ นั่งยืดตัวตรง

เขาไม่คิดจะแนะนำทั้งคู่ให้รู้จักกัน เพียงแต่พูดกับเด็กสาวคนนั้นว่า “เธอ

กลับไปก่อนเถอะ”

ฉิวเจียหนิงไว้หน้าเด็กสาวโดยไม่หันไปมอง เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นสไลด์หน้าจอไปมา เห็นรองเท้าหนังปลายแหลมสีดำในตอนที่เดินไปตรงหน้าโจวเสี่ยวซาน ฝีเท้าของเด็กสาวหยุดลงคล้ายกับไม่ยินดีที่จะจากไป แต่ไม่รู้ต้องทำอย่างไรดี

เมื่อเด็กสาวจากไปแล้ว ฉิวเจียหนิงยังคงสไลด์มือถือต่อ สายตาเหลือบเห็นขาของโจวเสี่ยวซานก้าวเข้ามาข้าง ๆ

เธอนั่ง เขายืน กลิ่นและลมหายใจร้อนผ่าวของชายหนุ่มเข้ามาใกล้บริเวณศีรษะอย่างช้า ๆ เขาโน้มกายลงมา ส่วนเธอไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมองเขา

ฉิวเจียหนิงได้กลิ่นยาสระผมของเขา

เธอกดมือถือไปมั่ว ๆ

ได้ยินเขาพูด “คุณสูบบุหรี่มาเหรอ”

ระหว่างที่อึดอัดใจอยู่นั้น เธอเงยหน้าขึ้น สบเข้ากับดวงตาที่ราวกับเม็ดหยกฝังอยู่บนใบหน้า “เปล่า”

เขาตอบ “โกหก”

ใกล้เกินไปแล้ว ลมหายใจเขารดใบหน้าเธอ แม้ไม่ได้แสดงสีหน้า แต่เธอก็ไม่สามารถตอบได้ รู้เพียงว่ากำลังตกหลุมพรางที่อยู่ในดวงตาราวกับบ่อน้ำหมึกคู่นั้น

ยังดีที่หน้าต่างเปิด ลมพัดพาละอองฝนปนเข้ามามาประปราย ต้องลงบนใบหน้าของเธอ ทำให้เธอค่อย ๆ สงบใจลงอย่างช้า ๆ “พูดอะไรออกมา ฉันสูบหรือไม่สูบบุหรี่แล้วมันเกี่ยวอะไรกับคุณด้วยไม่ทราบ”

ฉิวเจียหนิงขยับตัวถอยไปทางด้านหลัง ก่อนลุกขึ้นเดินไปริมหน้าต่าง เธอมองไปข้างนอก “ดูเอาก็แล้วกัน ฉันเป็นคนรักษาสัจจะ วันนี้ฝนตกก็ยังมา แต่ว่าสภาพอากาศแบบนี้พวกเราจะไปไหนได้ล่ะ คุณเคยไปพระราชวังฤดูร้อนแล้วใช่ไหม ที่นั่นก็ไม่มีอะไรใช่มั้ย”

โจวเสี่ยวซานที่อยู่ด้านหลังเอ่ย “งั้นไปกินข้าวกัน พวกเราไปกินบะหมี่เนื้อหลานโจวกัน”

เธอมองนาฬิกา “ตอนนี้เพิ่งจะสี่โมง”

“ผมหิว”

ฉิวเจียหนิงนั่งอยู่ตรงข้ามเขาในร้านเล็ก ๆ ที่ห่างจากมหาวิทยาลัยไปไม่ไกล ในขณะที่กำลังมองโจวเสี่ยวซานกินบะหมี่อยู่ ก็คิดว่าทำไมนายคนนี้ถึงพูดจาบังคับคนอื่นได้หน้าตาเฉย

“คุณไม่กินเหรอ” โจวเสี่ยวซานถาม

“ฉันกินมาแล้ว” ในมือเปิดอ่านหนังสือ *กู้ซือฮุ่ย*[2]

ร้านอาหารใกล้ ๆ มหาวิทยาลัยมีความได้เปรียบด้านการแข่งขัน รสชาติของอาหารเลยอร่อยเป็นพิเศษ หลายปีก่อนสมัยที่ฉิวเจียหนิงเรียนอยู่มหาวิทยาลัยเป่ยหัว เธอเป็นลูกค้าประจำของร้านบะหมี่เนื้อ ตอนนี้แค่มองโจวเสี่ยวซานกินอย่างเอร็ดอร่อย กลิ่นหอมของบะหมี่เนื้อก็อบอวลในจมูกจนเธอทนไม่ไหว ถามเถ้าแก่ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แก่ใจ “มีชามเล็กไหมคะ”

คำตอบคือ “ห้าหยวนเหมือนกันหมดครับ”

ฉิวเจียหนิงยังคงไว้ท่า “ฉันกินไม่หมดหรอก แต่เอาเถอะ ทำให้ฉันชามนึงก็แล้วกัน”

มุมปากของโจวเสี่ยวซานยกขึ้นราวกับกำลังยิ้ม

บะหมี่ของฉิวเจียหนิงมาเสิร์ฟ เธอกินไปกินมาก็หมด ในใจคำนวณว่าแบบนี้ใช้ได้ที่ไหนกัน ตอนกลางวันก็กินสเต็กเนื้อชิ้นใหญ่ขนาดนั้นกับทิรามิสุ[3]เข้าไปแล้วด้วย

ตอนจะหยิบเงินออกมาจ่าย โจวเสี่ยวซานกลับบอกว่า “ผมจ่ายไปแล้ว”

“ได้ยังไง ฉันต้องเป็นคนเลี้ยงคุณสิ”

“ทำไมคุณต้องเลี้ยงผมเท่านั้นด้วยล่ะ” โจวเสี่ยวซานถามกลับ

“ฉันเป็นอาจารย์ของคุณนะ”

---

[2] นิตยสารวรรณกรรมภาษาจีน ตีพิมพ์เป็นรายสัปดาห์

[3] ขนมหวานของอิตาลี ทำจากไข่แดง น้ำตาล และเหล้ารสหวาน ลักษณะของขนมทีรามิสุคือการนำเลดี้ฟิงเกอร์ที่ชุ่มด้วยน้ำกาแฟเอสเปรสโซ่มาเรียงสลับกับเนื้อครีม นำไปแช่เย็นก่อนรับประทาน

โจวเสี่ยวซานไม่พูดอะไร

สุดท้ายเธอถึงได้รู้ว่านี่เป็นวิธีการเอ่ยว่า “ไม่” ที่เขาคุ้นชิน

ตอนออกมาจากร้านฝนหยุดตกแล้ว แสงแดดสีส้มระเรื่อประดับอยู่บนท้องฟ้ายามเย็น อากาศถูกชำระล้างจนสะอาดหมดจด ยามสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ พลันรู้สึกชุ่มชื่นไปถึงหัวใจและปอด

เธอกดรีโมตกุญแจรถเปิดประตู โจวเสี่ยวซานที่อยู่ด้านหลังเอ่ยขึ้น “จะกลับแล้วเหรอ”

“ใช่” เธอตอบแล้วมองดูเขา “ขอบคุณที่เลี้ยงบะหมี่ฉันนะ”

“ต้องขอบคุณคุณมากกว่า” เขาว่า “เดินทางมาไกลขนาดนี้เพื่อกินบะหมี่เนื้อกับผมแค่ชามเดียว”

เธอยิ้ม “เรื่องนี้คุณไม่ต้องถือสาหรอก ฉันรับปากอาจารย์หวังเอาไว้แล้ว น้ำใจคราวนี้ถือว่าเป็นของเขาก็แล้วกัน”

ฉิวเจียหนิงขับรถกลับโดยที่ไม่ได้รู้นวายใจเหมือนขามา รถเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้าพร้อมกับรถคันอื่น ๆ เนื่องจากปัญหาการจราจร สถานีวิทยุประกาศพยากรณ์อากาศของวันพรุ่งนี้ บอกอีกว่าอุณหภูมิจะลดลงในวันจันทร์ สุดสัปดาห์จบลงแบบนั้น เมืองใหญ่โตขนาดนี้ เธอกลับใช้เวลาทั้งบ่ายรีบร้อนมาเพียงเพื่อกินบะหมี่เนื้อกับโจวเสี่ยวซานเท่านั้น

เมื่อถึงบ้าน ฉินปินที่กำลังจัดการภาพถ่ายอยู่ในห้องของตัวเองบอกกับเธอว่า “โทร.กลับไปหารุ่นพี่หม่าเซียนหลี่หน่อยนะ เขาบอกว่ามีเรื่องด่วนต้องคุยด้วย” เพราะเหตุนี้ฉิวเจียหนิงถึงได้รู้ตัวว่าโทรศัพท์มือถือของตัวเองแบตหมด

คนรักของรุ่นพี่หม่าเป็นพนักงานวิจัยเรื่องที่นั่งโดยสารอยู่ที่สหรัฐอเมริกาเหลือเขาที่ต้องดูแลลูกสาวอยู่ที่ปักกิ่ง ทว่าจู่ ๆ ลูกสาวของเขาเกิดไม่สบายขึ้นมากะทันหัน ตอนนี้ให้น้ำเกลืออยู่ที่โรงพยาบาลฟู่ฉู่ รุ่นพี่หม่าเดิมทีต้องไปประชุมที่หนานจิงจึงไม่สามารถไปได้ เลยรบกวนฉิวเจียหนิงให้ไปแทนเขา

ตอนที่ฉิวเจียหนิงเก็บกระเป๋าเธอกำชับฉินปินว่า “พรุ่งนี้คุณไปมหาวิทยาลัยเขียนขอย้ายคาบเรียนให้ฉันทีนะ ช่วงนี้ใกล้ถึงเวลาประเมินของกระทรวงศึกษาแล้ว ต้องเคร่งครัดเรื่องเอกสารมาก ๆ เลย”

“ไม่มีปัญหา เรื่องนี้ผมถนัดอยู่แล้ว” ฉินปินว่า “ถ้าผมไม่ได้ออกไปสัมภาษณ์หลัก ๆ ก็อยู่บ้านเป็นพ่อบ้านให้อาจารย์ฉิวไม่ใช่หรือไงครับ”

“ฉันคิดว่าคุณเข้าใจเรื่องหน้าที่ของตัวเองได้ลึกซึ้งเอามาก ๆ เลยนะ”

ฉินปินเรียกเธอ “เจียหนิง มานี่เร็วเข้า”

“อย่าคิดทำอะไรแผลง ๆ เชียวนะ ฉันรีบอยู่”

“ไม่ใช่ มาดูรูปถ่ายของผมสิ รับรองว่าคุณได้เปิดหูเปิดตาแน่”

เธอได้ยินเขาพูดอย่างนั้นก็ประหลาดใจขึ้นมา พอเดินเข้าไปดูก็ถามด้วยความตกใจ “นี่มันกาสิโนหรือว่าพระราชวังกันเนี่ย”

“ปีเตอร์สเบิร์ก อยู่เขตชายแดน เป็นแหล่งผลาญเงินที่ได้รับความนิยมสูงสุดในเอเชียตะวันออก เป็นไงล่ะ สุด ๆ ไปเลยใช่มั้ย”

ฉินปินใช้กล้องรูเข็มถ่ายรูปมาไม่มาก ทว่าสามารถเห็นสีทองเหลืองอร่ามและสีเงินราวกับฟันเฟืองของกาสิโน “ปีเตอร์สเบิร์ก” โต๊ะโป๊กเกอร์สีฟ้าแบบขนอ่อนของห่านฟ้า สล็อตแมชีน เครื่องทอยลูกเต๋า เครื่องพนันแข่งม้า ทุกอย่างครบครัน นอกจากนั้นทั้งฝั่งตะวันออกและตะวันตกยังมีหญิงสาวสวยงามจับจิตกำลังโชว์พ่นไฟ นักพนันต่างสวมชุดหรูหรากรุยกราย ดื่มกินอย่างสนุกสนานครึกครื้น

ฉิวเจียหนิงรู้สึกได้ว่าใบหน้าของคนในรูปดูคุ้นตา เธอชี้แล้วเอ่ยขึ้น “อ๊ะ นี่มัน...”

“เขานั่นแหละ”

“ให้ตายเถอะ เขามีเงินไปเล่นกาสิโนได้ยังไงกัน”

“เจียหนิง คุณนี่มันไร้เดียงสาได้โล่เลย เขาไม่มี แต่ว่ามีคนจ่ายภาษีให้นี่นา”

“รูปพวกนี้ของคุณมัน...” ฉิวเจียหนิงนั่งอยู่ข้างฉินปิน “คุณคงไม่คิดหาเรื่องใส่ตัวหรอกนะ”

เขากดแป้นพิมพ์ปิดภาพที่อยู่บนหน้าจอ ไม่ได้พูดอะไรอยู่นาน ก่อนหันกลับไปมองฉิวเจียหนิง ใบหน้าเรียบเฉยไร้ความรู้สึก “ผมก็ไม่รู้”

ฉิวเจียหนิงบินไปหนานจิงในเช้าวันต่อมา ส่วนฉินปินไปเชียนใบย้ายคาบเรียน ที่มหาวิทยาลัยตามที่เธอสั่ง อาจารย์อู๋ผู้จัดตารางสอนของภาควิชาโลหวิทยาคุ้นเคยกับเขาอยู่ไม่น้อย ไม่ทันไรก็ถามเรื่องงานแต่งของเขาและฉิวเจียหนิงกำชับว่าจัดงานมงคลเมื่อไหร่ต้องเชิญเขาไปให้ได้

ฉินปินเองเป็นคนช่างเจรจา ทั้งคู่พูดคุยกันอย่างออกรส กระทั่งนักศึกษาหนุ่มคนหนึ่งเคาะประตูเข้ามาแล้วถามว่าชั้นเรียนของอาจารย์ฉิวยังสอนอยู่หรือเปล่า นักศึกษารอกันมาครึ่งคาบแล้ว

อาจารย์อู๋เอ่ย “นายดูสมองฉันสิเนี่ย แค่พูดกับนายก็ลืมแจ้งนักศึกษาไปเลย” เขาหันไปบอกกับนักศึกษาชายคนนั้นว่า “ไม่เรียนแล้ว คาบเรียนของอาทิตย์นี้ยกเลิกทั้งหมด อาจารย์ฉิวไปประชุมที่หนานจิง โจวเสี่ยวซาน คุณช่วยบอกเพื่อนในห้องด้วยนะ”

ฉินปินมองนักศึกษาหนุ่มคนนั้น ก่อนจะอดรนทนไม่ไหวหันไปมองเขาอีกครั้งหนึ่งพลางคิดอยู่ในใจว่ามีผู้ชายหน้าตาแบบนี้ด้วยเหรอเนี่ย หน้าขาวเรียวเล็ก แถมเรียนปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยเป่ยหัวซะด้วย ใจคอจะไม่ให้คนอื่นมีชีวิตรอดเลยหรือไงนะ

เขาบอกลาอาจารย์อู๋ เดินไปขึ้นรถที่ลานจอดรถชั้นล่าง รถฟอร์ดสีแดงเพลิงเปล่งประกายแสบตาของฉิวเจียหนิงไม่ต่างอะไรกับตัวเธอ

นักศึกษาของฉิวเจียหนิงที่ชื่อโจวเสี่ยวซานกำลังคุยกับนักศึกษาคนอื่น ๆ ที่หน้าประตู ฉินปินมองเขาอีกครั้ง โจวเสี่ยวซานเองก็มองเขาเช่นกัน

ฉินปินเข้าไปพบบรรณาธิการที่สำนักพิมพ์ นำภาพถ่ายเหล่านั้นกับต้นฉบับ ให้เขาดู ชายสูงวัยพูดพึมพำอยู่นานแล้วจึงเอ่ยขึ้น “ไม่มีปัญหาอื่นเลย แค่เนื้อข่าวค่อนข้างรุนแรงเท่านั้นแหละ”

“คุณส่งผมไปเพื่อเจาะเรื่องใหญ่ ๆ ไม่ใช่เหรอครับ”

“ต้องจัดการให้เรียบร้อย”

“ครับ”

“วางไว้ก่อนนะ นายไปพักก่อนสักสองสามวัน เพิ่งจะกลับมาเอง ไม่ต้อง

รีบร้อนมาทำงานหรอก ฉันขอปรึกษากับผู้ช่วยผู้อำนวยการก่อน แล้ววันไหนประชุมกันอย่างเป็นทางการ พวกเราค่อยมาวางแผนกัน”

เวลาที่ฉิวเจียหนิงไม่อยู่ ทุกๆ วันเขาก็จะดูโทรทัศน์ สูบบุหรี่ ไปเดินที่ร้านขายสุนัข วันนี้ขณะที่กำลังเล่นหูสุนัขพันธุ์ไซบีเรียนฮัสกี้ จู่ๆ ก็มีโทรศัพท์จากเพื่อนเก่าชื่อหยางหมิงเซิงนัดเขาไปดื่มเหล้าคืนนี้

หยางหมิงเซิงทุกวันนี้ชื่อเสียงโด่งดัง[4] แล้วจริงๆ ธุรกิจนำเข้าส่งออกของเขาเป็นไปอย่างราบรื่น เขาขับรถพอร์ชมาที่ร้านเหล้า นาฬิกาที่ข้อมือสะท้อนกับสัญญาณไฟจราจรเป็นประกาย

“ไม่ได้เจอกันมาสิบปีแล้วนะ ฉันนึกว่าจะไม่ได้เจอกับฝ่าบาทแล้วซะอีก”

หยางหมิงเซิงเอ่ย “ฉันมีการซื้อขายมาเสนอ มีแค่นายเท่านั้นที่ทำได้”

“นายล้อฉันเล่นน่า” ฉินปินกล่าว “ถ้าฉันทำเรื่องค้าขายได้ จะยังขับรถฟอร์ดของเจียหนิงอยู่ทำไมล่ะ”

หยางหมิงเซิงตบบ่าของเขา “บางทีนายอาจจะมีพอร์ชสักคันก็ได้”

“ลองว่ามาสิ”

“มีคนอยากซื้อของจากนายน่ะ”

“...”

“ช่วงนี้เพิ่งลงไปทางใต้มาใช่มั้ย นายไม่ระวังถ่ายติดรูปเพื่อนของฉันไปน่ะ”

“หมายความว่ายังไง”

“เขาอยากซื้อกลับไป ไม่สนใจอย่างอื่น ขอแค่ภาพของเขาเท่านั้น” ดวงตาของหยางหมิงเซิงมองเขาอยู่หลังเลนส์คริสตัล “ฉินปิน นายบอกราคามาเลย เท่าไหร่ก็ไม่ถือว่ามากเกินไป”

เขาคิดเรื่องทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ภายในสมองจัดลำดับคร่าวๆ บรรณาธิการบอกว่าจะประชุมเพื่อวิเคราะห์งานนี้ แต่การประชุมครั้งนี้เขาต้องไปประชุมกับใครกัน

โลกช่างเล็กเหลือเกิน ข้าราชการในรูป หัวหน้าของเขา แล้วก็เพื่อนเก่า

[4] คำว่าชื่อเสียงโด่งดัง (名声) ในภาษาจีนกลางออกเสียงว่าหมิงเซิง ซึ่งพ้องกับชื่อของหยางหมิงเซิง

ของเขาที่อยู่ตรงหน้า ที่แท้ก็เป็นคนในเส้นทางเดียวกันนี่เอง

เขาสูบบุหรี่เข้าไปอย่างแรงหลายครั้ง “พูดอะไรของนาย ฉันฟังไม่เข้าใจ นายไม่ได้มารำลึกความหลังหรอกเหรอ ไปทางใต้อะไรกัน ฉันเพิ่งกลับมาจากเกาหลีเหนือเอง”

สีหน้าของเพื่อนเก่าไม่เปลี่ยน “รำลึกความหลังก็ดี ฉินปิน จำตอนที่เราเรียนปีสี่ได้หรือเปล่า พี่น้องรูมเมทเราโดดเรียนกันทั้งห้อง มีแค่นายที่ไม่โดด ส่งใบลาให้กับทุกคน ผลลัพธ์เป็นยังไงล่ะ พอใกล้เรียนจบ อาจารย์ถอนตำแหน่งหัวหน้าห้องของนายออก คะแนนนายดีขนาดนั้น แม้แต่เป็นนักเรียนดีเด่นก็ไม่ได้ นายว่ามันสมควรหรือเปล่าล่ะ”

ฉินปินหัวเราะแล้วพูดออกมา “มีเรื่องแบบนั้นด้วยเหรอ ว่าแต่ นายบอกไปก็เท่านั้น พอฉันอายุมากขึ้น ทำเรื่องอะไรก็มุ่งมั่นแน่วแน่ ไม่มีทางเปลี่ยนได้แล้วละ”

หยางหมิงเชิงบี้บุหรี่ ก่อนไปเขาให้นามบัตรไว้กับฉินปิน “พอแล้ว นายอย่าปากแข็งอีกเลย คิดได้แล้วก็ติดต่อมานะ”

ฉินปินไม่ได้พูดอะไรกับหยางหมิงเชิงอีก เขาโทร.ไปหาฉิวเจียหนิงที่อยู่ไกลถึงหนานจิง เห็นทีเธอคงหลับไปแล้ว น้ำเสียงที่พูดจึงฟังดูไร้เดียงสาเหมือนเคย “ดึกขนาดนี้แล้ว โทร.มาหาฉันทำไมเหรอ”

“ถามอะไรเรื่องนึงสิ”

“ว่ามาเลย...”

“คุณว่า ผมเป็นนักข่าว คุณเป็นนักวิทยาศาสตร์ พวกเราขาดแคลนเงินหรือเปล่า”

“ก็ไม่นี่”

“ทำไมพวกเราถึงได้ตั้งอกตั้งใจทำงาน ผมหาข่าว ส่วนคุณทำงานวิจัย”

“เพื่อเก็บเกี่ยวผลผลิตจากแผ่นดิน เพื่อรอยยิ้มของแม่[5]” ฉิวเจียหนิงที่อยู่

[5]ท่อนหนึ่งในคำร้องของเพลง 少年壮志不言愁 ซึ่งใช้ประกอบภาพยนตร์เรื่อง 便衣警察 เนื้อเพลงกล่าวถึงเยาวชนที่เป็นกำลังสำคัญของชาติ มีจิตใจกล้าหาญ ฝ่าฟันอุปสรรคเพื่อให้ได้มาซึ่งรอยยิ้มของประชาชนและความสุขสงบของแผ่นดินเกิด เป็นเพลงเก่าที่ได้รับความนิยมอย่างมากจนถึงปัจจุบัน

อีกฝั่งยิ้มออกมา “ตอนที่รู้จักกันใหม่ ๆ เราคุยเรื่องนี้กันแล้วไม่ใช่เหรอ”

“โอเค ผมก็แค่ถามเฉย ๆ คุณนอนได้แล้ว แม่นักวิทยาศาสตร์คนสวย”

เขาวางสาย เรียกพนักงานมาคิดเงินแล้วกลับบ้าน

ระหว่างขับรถอยู่นั้น ฉินเป่ินึกถึงคำพูดของเจียหนิง ในใจพลันอบอุ่นขึ้นมา เขารู้สึกว่าการเลือกและสายตาของตัวเองไม่เลวเลย ผู้หญิงที่ใช่ งานที่ใช่

เขาหยุดรถเมื่อถึงแยกไฟแดง

จู่ ๆ กระจกหน้าต่างรถก็ถูกทุบจนแตก

ตัวอย่าง